

Mesék, versek és azok a csodálatos lovak

Dió magazin

2022 - december - 5 évfolyam

Digitális havilap gyerekeknek

Gyere, törd fel a diót!

Nézd meg, mi
van benne!

Ha tudsz, támogass benünket!

TARTALOM

03

Mesék

Kedves és tanulságos mesék. A mesehőseink, csodás lények, állataink varázserejű tárgyak segítségével mindig győznek a gonosz felett!

47

Azok a csodálatos lovak

Ebben a rovatban mindent megtudhatsz a lovakról. Pl. hogy kell velük bánni, hogyan kell tartani őket és még sok hasznosságot, érdekességet is.

49

Versek

Kedves versek, melyek a természet és emberi világ történései közötti összefüggéseket erősítik.

59

Szerzők

Eme kiadásban szereplő szerzők oldalai. Itt tudod meglátogatni honlapjukat, olvasni további írásaikat!

©2018

Felelős kiadó: Galantusz Grafika

Szerkesztők: Sás Károly, Titi Hajnalka,
Ujréti Ágnes, Ujréti János

Fotókuckó: Somogyvári Zsóka

www.aranydio.com

Bódai-Soós Judit

Mézeskalácsos szerelem

(Ami a Sütimesékből kimaradt...)

Meseország ifjú hercege, Itiel gyakran álruhába öltözött, és elvegyült az egyszerű nép között, apja nagy bánatára.

– Komolytalan vagy, fiam – mondta neki a király.
– Folyton a bolondozáson jár az eszed. Meg kellene inkább nősülnöd. Átvehetnéd tőlem a trónt. Én már belefáradtam a királykodásba.

– Sor kerül arra is, apám – felelt nevetve Itiel, és már szaladt is ki a palota hátsó kapuján, hogy körülnézzon a kirakodó vásárban. Persze, most sem hercegi öltözetben és díszkísérettel ment, hanem egymagában, gyalogosan, az inasától kölcsönzött egyszerű ruhában.

Az álruhás herceg végigjárta a vásárt, megnézegette az eladásra kínált portékákat, de még annál is jobban nézegette a csinos, fiatal parasztlányokat, akik áruikat kínálgatták. Aztán hirtelen megakadt a szeme egy szép leányon, egy kékszemű, barna hajú virágszálon, aki mézeskalácsokat árult.

Helka volt az, a haragos kovács lánya. A kovácsot azért hívták haragosnak, mert jókedvűnek még soha senki nem látta. Mindig morgott, folyton zsémbelt. Gyanították ugyan, hogy azért lett ilyen haragos, mert

kilenc leánya született, fia pedig egy sem, de biztosat senki nem tudott.

Mindenesetre az igaz, hogy a kilenc lányát igen szigorúan nevelte a kovács. Nem volt szabad azoknak még mosolyogni se az idegenekre, nemhogy szóba állni velük. Ezért aztán Itiel herceg bárhogy is kerülgette, bármiként is hízelgett Helkának, a leány csak szégyenlősen elfordította a fejét. Pedig tetszett neki a fiú, de félt apja haragjától.

Itiel mindent megpróbált, hogy mosolyt csaljon a lány arcára, de nem járt sikerrel. Így végül csalódottan csak annyit tehetett, hogy vásárolt tőle egy mézeskalácsot.

- Melyiket kéri a fiatalúr? – kérdezte Helka csendesen.
- Nekem mindegy – felelt vállvonogatva a herceg.
- Amelyiket nem sajnálod tőlem.

Helka becsomagolta a legszebb mézeskalácsszívet Itielnek, de közben olyan piros volt az arca, mint a pipacs. Attól félt, hogy rögvest lángra lobban. Hanem a herceg olyan csalódott volt, hogy oda se figyelt arra, hogy mit csomagol neki a lány. Kifizette, a tarisznyájába dobta, és szomorúan elsomfordált.

Nem volt már kedve a vásárhoz, ezért visszalopakodott a palotába. Egyenesen a szobájába ment és az ágyára vetette magát. Behunyta a szemét és a szép mézeskalácsáros lányról álmodozott. Őt bizony el tudta volna képzelni feleségnek. De hiába, ha nem tetszik a lánynak. Hiszen, ha tetszene neki, akkor biztosan rámosolygott volna, vagy egyéb jelét adja a

rokonszenvének. Bánatában hamarosan el is aludt.

Itiel álmában megjelent a lány. Most nem fordította el a fejét, hanem egyenesen a fiú szemébe nézett, rámosolygott, és átadott neki egy mézeskalácsszívet. Amikor a herceg reggel felébredt, már egészen biztos volt benne, hogy ezt a lány akarja feleségül venni.

Eszébe jutott, hogy vásárolt tőle egy mézeskalácsot, gyorsan előkapta tarisznyájából és kicsomagolta. A legszebb szív volt, amit valaha látott.

– Nahát! – mondta álmélkodva. – Akkor mégis tetszettem neki.

Meg akarta őrizni a mézeskalácsot, de olyan finom illata volt, és Itiel olyan nagyon éhes volt, hogy nem tudott ellenállni a csábításnak, beleharapott.

A szív nem csak szép volt, de nagyon-nagyon ízletes is. Aszalt áfonya volt a tésztájába keverve, amitől igazán különleges zamata lett.

Itiel gyorsan magára kapta legékesebb hercegi ruháját, és rohant a palota kijáratához, hogy megkeresse a lányt a vásárban. A palotaőr azonban kiábrándította:

– A vásár tegnap véget ért, felség – mondta. – Este minden árus összecsomagolt és hazament.

De Itiel nem adta fel, szaladt apjához, a királyhoz.

– Édesapám! – kiáltotta. – Megnősülök. Kérlek, hirdesd ki az egész országban, hogy azt a lányt veszem feleségül, aki a legfinomabb mézeskalácsot süti nekem.

A király csodálkozott ugyan fia ötletén, de azt egy cseppet sem bánta, hogy Itiel hajlandó végre megnősülni, ezért engedett a herceg kérésének, és azon melegében futárokat küldött az ország minden szegletébe a hírrel.

Jöttek is hamarosan a szebbnél szebb leányok, és egyik finomabb mézeskalácsot hozott, mint a másik. Csak Itielnek nem tetszett senki, nem ízlett semmi. Ő csak azt a kékszemű szomorú lányt várta az áfonyás mézeskalácsával, aki bár szívet adott neki, de az övét elrabolta.

Helka is hallott a király felhívásáról, de esze ágában sem volt mézeskalácsot vinni a hercegnek. A vásár óta máson se járt az esze, csak azon a szegénylegényen, akinek a szívet adta. Apja azonban nem hagyta annyiban a dolgot. Ráförmedt a lányra:

– Gyerünk, Helka! Süss egy adag mézeskalácsot a hercegnek! Mindenki tudja, hogy a te süteményednek nincs párja. Ha már lány lettél, legalább annyi hasznod legyen, hogy jól mégy férjhez.

Helkát nagyon bántották apja szavai, de félt a haragjától, ezért nekiállt és meggyúrta, megsütötte az áfonyás mézeskalácsot. Hanem a herceghez mégsem akart feleségül menni, ezért szándékosan elrontotta a süteményt: cukor helyett sót tett bele. Így biztos lehetett benne, hogy nem fog ízleni senkinek.

Az ám! Csak azzal nem számolt, hogy az apja indulás előtt kóstolót kér belőle. Helka húzódozott, hímezett-hámozott, de végül kénytelen volt megkínálni az apját.

Miután kiderült a turpisság, a haragos kovács csúnyán elfenekelte a lányát, és mellette állt végig, amíg újabb adag mézeskalácsot nem süttött. Ezt is megkóstolta, és nagyot bólintva nyugtázta, hogy ízlik neki. Helkában azonban már nem bízott, ezért nem engedte egyedül a királyi palotába, hanem saját maga vezette a király színe elé.

Amikor Itiel megpillantotta a lányt, nagyot dobbant a szíve. Egyből felismerte. Helka azonban rá se nézett, csak szomorúan, lehajtott fejjel állt apja mellett.

Miután a herceg és a király is megkóstolta Helka mézeskalácsát, Itiel az apja fülébe súgta, hogy ez a lány kell neki. A király helyeslően bólintott, mert a süteményt ő is kiválónak tartotta, a leány pedig szép volt, és csendes, engedelmes teremtésnek tűnt. Úgy gondolta, hogy jó feleség lesz belőle.

– Kovács! – szólt a király. – A te lányod sütötte a legfinomabb mézeskalácsot az országban, ezért őt választjuk a herceg feleségéül.

A kovács erre a hírre, talán életében először elmosolyodott, Helka azonban rémülten a szívéhez kapott, sarkon fordult és szaladni kezdett a kijárat felé. De az ajtóban akadályba ütközött, mert egyenesen Itiel karjaiba futott.

A lány ekkor nézett először a hercegre, és meglepetten ismerte fel benne azt a szegénylegényt, akinek a szívét adta.

– Te vagy a herceg? – kérdezte csodálkozva.

– Én bizony – bólintott mosolyogva Itiel. – Hozzám jössz-e feleségül? Vagy engedjelek elszaladni?

– Nem! Vagyis, igen! – hebegte megzavarodva Helka. – Nem szaladok tovább. Hozzád megyek. Hiszen a szívem már úgyis a tiéd.

Ezek után világgraszoló lakodalmat csaptak, Helka és Itiel pedig azóta is boldog, mézeskalácsos szerelemben él Meseország közepén.

Áfonyás mézeskalács

Amire szükséged lesz, ha te is elkészítenéd:

25 dkg cukor

2 tojás

1 evőkanál őrölt szegfűszeg

1 evőkanál őrölt fahéj

1 kg liszt

25 dkg langyos méz

2 dkg szalalkáli

1 dkg szóda bikarbóna

1 evőkanál margarin

2,5 dl forralt tej

6 evőkanál baracklekvár

10 dkg aszalt áfonya

Ahogy Helka készíti:

20 dkg liszt és az aszalt áfonya kivételével a többi hozzávalót alaposan összekeveri, aztán egy éjszakát pihenteti. Másnap a maradék 20 dkg liszttel és az aszalt áfonyával összegyúrja a tésztát.

Ezután nagyon vékonyra nyújtja, majd különböző formákra szaggatja. Végül 200 °C-ra előmelegített sütőben rövid idő alatt megsüti. A kisült mézeskalácsfigurákat pedig tetszése és kedve szerint díszíti.

Titi Hajnalka

Tubi és a kiséger

Élt egyszer egy játékos kiselefánt, aki reggeltől-estig ugra- bugrált az afrikai szavannákon. Az anyukája és a csorda többi tagja, nem győzött szaladgálni utána, hogy megóvják az arra leselkedő oroszlánoktól és a folyóban settenkedő krokodiloktól.

Tudnotok kell ugyanis, hogy az elefántcsordában közösen vigyáznak egymás gyerekeire az elefántmamák. Olyanok ők akár egy nagy gondoskodó család. Ez egy nagyon szép szokás, és szükséges is ezen a vad vidéken.

Tubi nem értette, miért baj az, ha ő imád futni, ugrálni, pancsolni, csúszkálni, amikor ezek azok a dolgok, amiért olyan jó felébredni! Baj nem is volt ezzel, de pillanatok alatt képes volt távolkerülni a mamájától, aki bizony nem volt már olyan fiatal, hogy tartani tudja vele az iramot.

- Tubi, meg kell értened, hogy mi jót akarunk neked!- próbálta ma is meggyőzni az anyukája. Ettől nagyon elszomorodott.

Sóhajtozva sütötte le a fejét és lefeküdt. Egyszer csak arra lett figyelmes, hogy egy kiséger csiklandozza az ormányát.

- Szia, kicsi hát te ki vagy és miért csikized az

ormányomat? Ha véletlen eltüsszentem magam, bajod is eshet.

- A nevem Rudi, a mezei egér és nem csikizni akartalak, csak épp ráfeküdtél a házam bejáratára, és hát próbálok új bejáratot fúrni, hogy bejussak.

- Szívesen felállok róla. Így nem kell dolgoznod, az új bejáraton.

- Azt nagyon megköszönném Tubi.

- Te ismersz engem?- nézett nagyot a kiselefánt.

- Mindenki ismeri a világ legpajkosabb kiselefántját! Egyebet sem hallunk egész nap, csak Tubi gyere ide! Tubi, hová tűntél? Tubi, miért rohangálsz annyit?

- Ez igaz, bár nekem eddig fel sem tűnt.

- Hát pedig hidd el, errefelé csak rólad szól minden.

- De hát én nem is tudom, hogy tudnék odafigyelni arra, hogy jól viselkedjek. Amikor jó a kedvem, elkap a lelkesedés és csak a játék számít!

- Vigyáznunk kell magunkra ezen a vad vidéken. Ezt hívják felelősségnek. Egy barát kell neked, aki megtanít erre - válaszolta Rudi.

- Mi az a barát?- nézett nagy szemekkel rá Tubi.

- Nem mi, hanem ki. A barát az, aki nagyon szeret téged, de mégis figyelmeztet, ha valami veszélyeset készülnél tenni, vagy nem helyes dolgot.

- De hát, a mamám is folyamatosan ezt teszi.
- A barátság egészen más, mert minden jó mókát is együtt csináltok.
- Ez izgalmasan hangzik! De honnan szerezzek én egy ilyen barátot?
- Hát messzire azért nem kell menned- mosolygott a kiséger- én szívesen leszek a barátod!
- Igazán?- nézett rá örömtől csillogó szemmel a kiselefánt- Szeretsz elefántgolni?
- Úgyérted elefánton lovagolni?
- Igen.
- Hát azt hiszem a családunkból még senki sem elefántgolt.
- Mi lenne, ha mától velem tartanál a napi élelem- keresgélésben, és elefántgolnál? Közben pedig megtanítanál felelősségteljesen játszani?
- Hát ezt nagyon szívesen megtenném!- válaszolta lelkesen a kiséger.

Így történt, hogy attól kezdve nagyon jó barátok lettek és történetesen minden mókát együtt csináltak. A kiséger pedig mindig figyelmeztette, ha veszélyes hely közelébe keveredett, így módjában állt elkerülni azokat.

Lehetnek olyanok, akiknek fontos lehet!

PSZICHIÁTRIAI SZEREK VISELKEDÉSI PROBLÉMÁKRA?

Ha gyermeke „tanulási problémára” vagy „viselkedési rendellenesség” miatt pszichiatriai szereket szed, és úgy érzi, hogy a gyermek állapota semmit sem változott vagy rosszabbodott emiatt, keresse az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért Alapítványt. Az alapítványtól ingyenes tájékoztató kiadvány is kérhető a hiperaktivitás témájában.

Cím: 1461 Budapest, Pf.: 182.

Telefon: +36 (1) 342-6355, +36(70)-330-5384

E-mail: info@cchr.hu

Weboldal: www.emberijogok.hu

Minden információt bizalmasan kezelünk!"

MORCOS

meseregény
mese és rajz: Kovács Barbara

12. fejezet: A nyomozás A sziget A kísérlet véget ér

- Most hová megyünk? – érdeklődött Attila.
- Tényleg, Negrót már nem tudjuk követni, most mi lesz? – kíváncsiskodott Kelemen is.

Amikor Kálmán megérkezett, Paul azt tanácsolta, menjenek Negró után. Észveszejtő nyávogásával biztosan azt akarta tudomásukra hozni, hogy baj van, segítségre van szükség. És lehet, hogy azt is tudja, merre, hova kell menni. A macska egészen addig nyávogott kétségbeesetten, amíg el nem indultak. Amint a két autó motorja duruzsolni kezdett, Negró nyakába kapva lábait neki-lódult. Nem is volt addig semmi baj, amíg az út mentén rohant. De, amikor macska-szokás szerint

a kerteken átvágva, toronyirányt igyekezett a cél felé, már nem tudták követni.

Kálmán felhívta a rendőrőrsöt. Megkérdezte, ki volt a bejelentő, aki a rohanó állatokat látta. Most erre a címre igyekeztek.

– Lehet, már vagy két órája, – mondta a férfi, rengetegen voltak. Aztán megátjött a szomszéd, és kérdezte láttam-e, mert ő is látta, és egészen meg is ijedt, mert a kutyája kifurakodott egy alig valamicske résen ott a kapujuk mellett, és elbitangolt azzal a falkával, Hiába hívta, nem is jött vissza. De, ha arra tovább mennek, bárki megmondja, aki éppen otthon van, mert mindnek a kutyája elfutott ezekkel. De macska is volt ám szépszerivel, meg néhány kecske, no, hát csak nyomozzák ki mi az ördögös öregördög ez az egész!

A megadott irányba tovább menve, jó néhány helyre becsöngettek, és hasonló dolgokat hallottak mindenhol. Ahol nem volt kutya, onnan a macskák tűntek el. Sőt, egy helyről, ahol sem kutya, sem macska nem volt, öt kecske rohant el a deszkákból épített kerítést áttörve.

A két kocsi, a lakott részt elhagyva egy hatalmas sík területre jutott, ahol, mivel csak fű nőtt, és az is csak imitt-amott, a bőszenyomozók nem találtak semmit, ami útba igazíthatta volna őket. A mintegy másfél kilométer hosszan elnyúló lapály mögött egy erdősáv húzódott, azon túl pedig a folyó. Kálmán, rádiótelefonján újból a rendőrséget

hívta, egy helikoptert kért, de a rendőrség nem óhajtott az ügygel foglalkozni. Ekkor a szerkesztőségbe telefonált, és kérte, próbáljanak valahogy, valahonnan egy helikoptert szerezni. Vártak. Jó félóra múlva rotorzúgás hallatszott, majd leereszkedett melléjük egy helikopter, kíváncsi tévéreporterekkel, operatőrökkel, és a „Csodakutya” gyártásvezetőjével, aki pár órával ezelőtt nem gondolta volna, hogy ma még nyakig benne lesz ebben az ügyben. Kálmán nagy vonalakban tájékoztatta őket arról, hogy mit keressenek. A helikopter kecsesen ellibeggett, a Morcosék után indult társaság pedig várt. Mást nem tehetett.

A sziget

Az addig rohanó állatok az erdő szélén megpihentek, s mielőtt kiléptek volna a folyópartra, a nyílt terepre, megbeszélést tartottak, hogyan tovább. A sziget belsejébe kell eljutniuk. Van híd is, de messze. Nagy kerülő lenne. Döntöttek. A rövidebb, ám veszélyesebb utat választották. Gondolataik természetesen nem emberi nyelven fogalmazódtak, de ők értették egymást. Aztán nekivágtak a folyónak. Ha valaki éppen ekkor látta volna őket, igencsak elcsodálkozott volna. Több száz kutya hasította a vizet, legtöbbjük hátán egy-egy macska. A túlpartra érve, rövid pihenő után, csendesen, lopakodva elindultak a sziget belseje felé.

- Na, milyen csendben vannak ezek a kutyák! – mondta az egyik őr.

- Már ideje volt, hogy a doki valami nyugtatót adjon nekik! – válaszolta a társa. – Nem lehetett kibírni azt az ordítást! Éjjel-nappal ugatott mind!

- Az. Aztán, ha meghallja valaki, hát annyi a doktoréknak, meg a kutyarevünek!

- Á, nem hallhatja meg senki. A sziget belsejében vagyunk, körülöttünk erdő, aztán a folyó, jó széles is a sziget körül, meg ott az a nagy erdősáv mindkét parton. Gruber alapos ember. Óvatos. Jól választotta ki a rejtekhelyet.

- Nem kéne megnézni a dögöket? – nyitott be egy harmadik őr. – Gyanúsan csendesek. Lehet, hogy túl nagy adagot kaptak abból a szerből? Ha netán elpusztulnak, nagy balhé lesz! Én megyek, megnézem!

- Menj csak, mi örülünk, hogy csönd van. Az a doktor Almási adatta be a dokival a nyugtatót, az ő baja, ha nem lesz mutogatnivaló kutyája!

A sereg elérte a telepet. Kúszva közelítettek. Bekerítették, körbefogták az épületeket, úgy, hogy

ők valamennyien egy nagy kört alkottak, az összes épület körül. Aztán erőt gyűjtöttek. Koncentráltak.

A fogva tartott, elkábított kutyák csak lassan kezdték megérezni, felfogni, hogy valami történik. Tétován álldogáltak, vagy össze-összeakadó lábakkal, szédelegve bókásztak ketrecekben. Némelyikük mélyen aludt. Valamit azért, ha tompán is, de éreztek. Valamit, ami a szabadulás reményével kecsegtette őket. Ez a feléledő remény segítette eltompított érzekeik lassú visszatérését. Egyre éberebbé váltak. Figyeltek. Vártak.

Negró kiért az erdőből. A folyó láttán rémülten megtorpant. Nem mert nekivágni.

Morcos érezte, hogy baj van. Sokan vannak, nagyon sokan, de úgy látszik, mégsem elegendő. A benti kutyákkal van valami baj. Nem tudnak segíteni, pedig az ő erejükre is szükség lenne. A telep nagy, sok az épület, sok az ember. Még mindig várni kell. Vagy arra, hogy a bentiek is bekapcsolódjanak az erőterbe, vagy arra, hogy hozzájuk csatlakozzék még valaki. Mert most még nem tud összekapcsolódni a kör.

Negró észrevett a vízben, egy sodródó, vastag faágat. Bemérte. Izmait próbálgatva nyújtózkodott

párat, aztán hatalmas lendülettel elrugaszkodott. Sikerült. Az ág ugyan nem arra ment, amerre Negró szeretett volna, a víz sodrása egyenesen vitte, párhuzamosan a szigettel, de ő nem esett kétségbe. Nem azért volt Morcos tanítványa, hogy ne tudjon segíteni magán. Farkát a vízbe lógatva ügyesen kormányozta alkalmi járművét. A faág lassan egyre közelebb sodródott a szigethez. Közeledett, közeledett, de ahhoz még túlságosan messze volt, hogy Negró partra tudott volna ugrani. Aztán elmaradt mögötte a sziget. Negró ugrott, csobbant egyet, aztán úszott.

Nehezen, keservesen, sok vizet nyelve, kimerülten vonszolta végül partra magát. De sikerült! Ott volt a szigeten!

Hát ez meg mi? Csak nem kiszabadultak? Ezért volt csönd? – nézett bambán az őr a telepet körülvevő seregre. – De, az nem lehet! Ha kiszabadultak volna, ész nélkül el kellett volna rohanniuk, ezek meg itt ülnek sorban, és ide bámulnak. És mennyi macska... mi van itt?... Hát ez nem lehet igaz! Kecskék!!!???... Vagy ez már a kutya-revü főpróbája, vagy mi a fészkes fene ez?!?... Mért nem mozdulnak ezek? –

Az őr odament a hozzá legközelebb álló raktár-épülethez, kizárta az ajtót és benézett. A kutyák a

ketreceikben már magukhoz tértek, fenyegetően rámorogtak. Az őr gyorsan visszazárta az ajtót, és éppen indult volna, hogy jelentse Grubernek, mi történt, mikor azt látta, hogy egy csuromvizes macska rohan az erdő felől, majd megérkezvén leül két kutya közé, amikor...

... Morcos érezte, hogy már nem bírják sokáig az erőfeszítést. A benti kutyák nagy része is bekapcsolódott már, de még ez sem volt elég, s ekkor, talán az utolsó pillanatban, Negró megérkezett. És abban a pillanatban, ahogy leült közéjük...

– Valamit találtunk. – jelentkezett a helikopter
– Ha nem azt, amit kerestünk, ez akkor is fantasztikus. Képzeljék, a szigetnek az a része, ahol valamiféle raktáépületek, és barakkok vannak, teljesen kék. Elképesztő! Mintha egy óriási opálkék színű üvegbúra alatt lenne minden!

A kísérlet véget ér

A tudományos konferencia résztvevői, valamint a sajtó, a rádió, és a televízióállomások tudósítói nagy érdeklődéssel várták a bevezető utáni bemutatót. Björk professzor előljáróban ismertette a kísérlet előzményeit, elmesélte Lady Proktor szomorú sorsát, majd Morcos eddigi életét, és

különleges képességeit ecsetelte. Aztán Laura és Paul számolt be arról, hogyan jutottak Kálmán segítségével az életben maradt kölyök, Morcos nyomára.

A szünetben a riporterek Kelement, Gábort, Andrást, sőt, még anyát is megrohamozták kérdéseikkel. Kálmán alig tudta kimenteni a családot a riporterek gyűrűjéből. A fiúk természetesen nagyon élvezték a népszerűséget, de anya nem szívesen állt a mikrofonok és a kamerák elé.

A szünet utáni bemutató abból állt, hogy levetítették azt a filmet, amit a tévések a szigeten készítettek. Látható volt az épületekre boruló opálos kék kupola, s ahogy a helikopter lejjebb ereszkedett, jól kivehetővé vált a több száz kutya és macska, amint kört alkotva ül a kupola peremén. Az örök bénultan álltak, a barakkok ajtajai, és bennük a ketrecek sorban kinyíltak, az addig fogva tartott kutyák kiszabadultak...

Aztán láthatóvá vált egy éppen leszálló rendőrségi helikopter, a belőle kiugráló rendőrök.

Ekkor a kupola fénye hirtelen kialudt, az állatok kimerülten, fáradtan nyúltak a földre. A következő képsorok azt mutatták, ahogy a rendőrök elvezetik Almásit, Grubert és a 11 őrt. Majd újra a kék burát létrehozó hadsereg volt látható, immár kevésbé kimerülten. Majd Morcos, amint az egyik raktár-épület felé indul. A kamera követi.

A vetítés után Kálmán válaszolt a kérdésekre. A kutyatulajdonosokat természetesen értesítették, és valamennyi elrabolt kutya estére már haza-került a gazdájához. Almási és Gruber előzetes letartóztatásban van, az örök is.

– És ha ez a kutya ilyen dolgokra képes – szólalt föl egy hitetlenkedő a nézők sorából, félbeszakítva Kálmán beszámolóját –, akkor miért nem mutatnak be valamit? Mondjuk tegyenek elé egy széket, és tolassák vele arrébb!

– Azért nem, mert Morcos nem idomított kutya – állt fel Paul elfintorodva az emelvényen elhelyezkedő asztal mellől –, ő csak akkor használja a képességeit, ha az ő számára értelme van a dolognak.

– De azt mondta a professzor az elején, hogy ez egy értelmes kutya! Ha ez igaz, meg kellene hogy értse, amit mondanak neki, és meg is kéne csinálnia! – okvetetlenkedett tovább a felszólaló.

– Ez nem egészen így van. Morcos intelligenciája pont abban mutatkozik meg, hogy csak olyankor használja rendkívüli képességeit, valamint a bioerőterét, amikor az, az ő számára szükséges. Feltehetőleg egy szék elmozdítása számára értelmetlen dolog lenne.

– És nem lehetne rá megtanítani?

– De igen. Csakhogyminek? Morcos nem cirkuszi kutya, nem mutatvány! Ha ezt tennénk vele,

nem sokban különböznénk Almásitól, aki éppen ilyesmire akarta felhasználni. Mindent bevallott, egy hadiipari kutatóintézetnek akarta Morcost eladni, ahol kémkedésre akarták volna beidomítani. Morcos nem egy kutyaformájú ember, hanem kutya. Különleges ugyan, de kutya, s mint ilyennek, joga van hozzá, hogy a saját kutyaéletét élje.

– Az a kék fény lehetett trükkfelvétel is, én látni akarom!

– Ugyan, kérem, nem a cirkuszban vagyunk!
– állt fel dühösen Björk professzor. – Hölgyeim és uraim – folytatta aztán nyugodtabb hangon –, éppen elég tanulsággal szolgált nekünk ez az előre eléggé át nem gondolt kísérlet és a következményei. Lady Proktor esetében hibáztunk. Nem lett volna szabad beültetnünk a chipeket az agyába. Emiatt pusztult el. A tudomány néha téved. Az állatokat meg kell hagyni annak, aminek születtek, máskülönben csak fölösleges szenvedésnek tesszük ki őket. Kutatásainkat azóta más irányban folytatjuk. A kísérlet véget ért.

xxx

Morcos unta az egészet. Amíg az okosok beszéltek, Gábor és Kelemen széke között aludt a földön.

Apa boldogan és büszkén feszengett ünneplő

öltönyében, szorosra sikerült nyakkendőcsomóját huzigálva lazábbra. Anya mellette már alig várta, hogy véget érjen a ceremónia. A fiúk pusmogtak. Mindannyian türelmetlenek voltak. A hivatalos zárszó előtt kióvakodtak a díszteremből.

– Micsoda szerencse, hogy ezt a konferenciát pont egy tengerparti városban rendezték meg! – lelkesedett Gábor.

– És hogy minket is meghívtak, mégpedig egy hétre! – tette hozzá András.

– Mégiscsak nyaralunk idén, nem is akárhol! Mikor megyünk már le a partra? – türelmetlenkedett Kelemen.

– Vacsora után lesétálunk – nyugtatta meg a kedélyeket Apa.

Nagyon szép este volt. Meleg, illatos nyári este. Anya meg Apa csendesen beszélgetve, kicsit lemaradva ballagtak. Legelöl Morcos rohant, mögötte Kelemen és Gábor. András nagyfiúsan lődörgött, zsebre dugott kézzel, mintha őt nem is izgatná a tenger egyáltalán, pedig legszívesebben egyenesen repült volna, nem is a partra, hanem a végtelennek tűnő víztükör fölé, és lebegett volna a két mélység, víz és ég között mindaddig, míg a lebukni készülő nap festette vörös-arany ragyogását nem adja helyét az éjszaka fekete bársonyának. Lírai hangulatából az zökkentette ki, hogy, egy már valahol hallott, gúnyos hang megszólalt mellette:

– Na, ni, a különleges, híresen értelmes, szuper-kutya, pont olyan idétlenül tapicskálja a vizet, mint egy buta, akármilyen korcs!

A hang gazdája a konferencián felszólaló, hitetlenkedő, kopasz, kövér, ellenszenves férfi volt.

András nem válaszolt, azt nézte, Morcos mit csinál...

Morcos, a partra szökkenő hullámokat ugatva, a sekély vízben szaladgált. A férfi szavaira felfigyelve jól megnézte magának a víz felé közeledő, ellenszenves, kövér kopaszt, aztán visszafordult a tenger felé. Teste megfeszült, enyhén remegni kezdett... először halványabban, majd mind erőteljesebben kezdett el körülötte kékülni a levegő. Amikor néhány másodperc elteltével ragyogó, opálos kék búra borult a partszakaszra és a vízre, és a partközelen éppen akkor ott tartózkodó, pontosan hatszáztizenhét hal egyszerre dugta ki fejét a vízből, akkor hátrafordult, és újból megnézte magának a kopaszt, hogy most milyen arcot vág?

A látvánnyal roppant elégedett volt. Aztán megszüntetve a burát, vidáman beletrappolt a vízbe, és boldogan, csaholva, úgy viháncolt benne önfeledten, mint egy... kutya.

VÉGE

Mester Györgyi

A Mikulás csizmája

Réges-régen történt, amit most elmesélek, amikor még igazi, komoly telek voltak, és fogcsikorgató hideggel, hatalmas hóeséssel köszöntött be ez az évszak.

A falucskát beborította a hó, hatalmas, fehér bundába öltöztette a nádtetejű viskókat, a szántóföldeket pedig puha hópaplannal takarta be. Örültek a parasztemberek, mert legalább megóvta a vetést, és nem fagyott ki a mag. Ugyanakkor többet kellett tüzelőre költeni, és bizony volt, akinek nem is tellett rá, és kiegészítésül a közeli erdőből kerítette elő a szükséges égetnivalót.

Kis János a falu szegényebbjei közé tartozott, háromnaponta jártak ki asszonyával az erdőre tűzifáért. Bár tilos volt az erdőből kéretlenül, engedély nélkül fát hozni, de mivel az erdőkerülő is szegényember volt, megértette a többiek gondját, és inkább elfordult, beljebb ment az erdőbe, ha neszezést, ágak tördelését, gallyak ropogását hallotta a sűrűből. Hiszen a többség nem vágta ki a fákat, csupán a lehullott, letört ágakat szedte fel a földről, és mint Kis János, satnya lovukkal próbálták hazavontatni egy-egy rossz taligán a tűzrevalót.

János gazda - már ha gazdának mondható, akinek csupán egy öreg szilvafa nő az udvarán -, napszámos munkával kereste meg családja, beteges felesége és kisiskolás Ferkó fia számára a mindennapi betevő falatot.

Tavasszal szántott, vetett, boronált a jobb módú gazdák birtokán, nyáron aratott a többi napszámossal, ősszel szüretelt, szintén a más szőlejében, de télre csak a lócsutakolás, istálló takarítás, hólapátolás, tűzifa aprítása maradt számára, mint munkalehetőség.

Téli ruhája nem sokat melegítette, de a legnehezebb volt azt kibírni, hogy a csizmája elvásott, a sarka lefegett, a jobblábas talpán pedig nagy lyuk is éktelenkedett, ahol bizony befolyt már az olvadó hólé, s jeges kérget vont a kapcájára.

Hát így éldegéltek, de élni mégiscsak kellett, mert ott volt a gyerek, a Ferkó.

Az asszonnyal épp a megélhetés nehézségeiről beszélgettek a konyhában, elkeseredetten találgatták, mivel lehetne még egy kis pénzt hozni a házhoz, amikor Ferkó vidáman berontott az ajtón, s lelkesedezve újságolta: az új tanítóbácsi azt mondta, pár nap múlva Mikulás ünnep lesz, amit a városban már régóta megtartanak, és ilyenkor az emberek megajándékozzák egymást, de főként a gyerekek kapnak mindenféle cukorkát, a rosszabbja meg virgácsot - hadarta el egyszerre.

De aztán rögtön el is szomorodott. Mi szegények vagyunk, olyan kicsi a házunk, majd eltűnik a hóban, a Mikulás biztosan észre sem venné odafönről, amikor majd rénszarvasok röpítette, csengős ezüst-szánján elsuhan a falu fölött.

Ezután nem is beszéltek többet erről. Teltek-múltak a napok, s szinte már elfelejtődött a dolog, csak az juttatta Ferkó eszébe, hogy iskolatársai vidáman készültek a nagy Mikulás-napra.

Tudta, őt bizonyára csalódás éri majd, de azért az adott estén csak kirakta vásott talpú, elhasználódott kiscsizmáját az ablakba. Hátha mégis arra jár az a jószívű, fehérszakállú öregember, a Mikulás...

Reggel első útja az ablakhoz vezetett. A legnagyobb meglepetésére, kis csizmájában apró, csillogó papírba csomagolt cukorkák ékeskedtek, mellette egy marék mogyoró, és néhány ropogós héjú alma piroslott. Neki újdonság volt az is, hiszen a szilván kívül, az ő kertjükben nem termett más gyümölcs.

Ami pedig még tovább fokozta az ámulatát, az az volt, hogy az almák mellett ott állt édesanyja kitaposott, otthoni papucs, abban meg egy-egy zacskó dió és mák hevert.

De vajon honnan tudta a Mikulás, hogy nekik évek óta hiányzott az asztalukról a karácsonyi diós, mákos beigli?

Amikor pedig balra nézett, hát a szeme még jobban elkerekedett!

Közvetlenül az ő cipője mellett, egy felnőtt, férficsizma állott, párosan, ahogyan szép az élet, fényesre kisuvickolva, sima, lyukmentes talppal, odanőtt sarokkal, és a bebújós szélén még egy kis fehér pamacs is ékeskedett, olyan prémféle, mint az elegáns, téli cipőkön, amit másokon nemegyszer látott. Igaz, a prémecske szemmel láthatóan nagyon hasonlított édesanyja fehér pamutból készült nagykendőjének anyagára, de hát ez csak véletlen egybeesés lehetett.

Ferkó meg volt győződve róla, hogy a jóságos Mikulás apó, látva szegénységüket, a saját csizmáját adta ajándékba az apjának.

Azon nem gondolkodott sokáig, vajon a Mikulás zokniban utazott-e hazáig? Na, de nem is kellett ezen gondolkodnia, hiszen a rénszarvasok bizonyára egy szempillantás alatt hazaröpítették az öregurat, hogy újra megpakolhassa ajándékokkal az ezüstcsengős szánt.

Kiabálására anyja és apja is odajöttek az ablakpárkányhoz, s mindketten meglepődve vették tudomásul, hogy felnőtt létükre, a Mikulás nekik is hozott valamit. De még micsoda ajándékot! Felért az maga egy karácsonnyal!

Később, amikor az édesanya már a konyhában készülődött szerény ebédjük megfőzéséhez, János gazda odasúgta a párjának.

- Kedvesem, napok óta nem látom rajtad azt a vékony aranyláncot, melyet még néhai édesanyádtól kaptál emlékül. Hová lett?

- Tudod, János - kezdte az asszonyka -, amikor legutóbb az erdőn jártunk tűzifáért, hajladozás közben valamibe belé akadhatott, és úgy maradt el tőlem az a lánc. - De én is hadd kérdezzem meg, hová tűnt az ajtó melletti szegről a kézzel font ostorod, aminek csudájára jártak még a szomszéd faluból is, és többen meg is akarták venni?

- Hát kedvesem, valószínűleg ugyanott tűnt el, ahol a te láncod, az erdőben, fagyűjtögetés közben. - Na, de se baj. A kehes, öreg Pejko nem igényli már a bőr ostort, megteszi annak már a mogyoróvessző is. Attól is egyenesen megy, és ugyanúgy húz.

Ebben maradtak.

Azután hálás tekintettel köszönték meg - a Mikulás közbenjárásával - egymásnak adott ajándékaikat.

Mester Györgyi

Az igazi ajándék

Öt karácsony telt el a születésem óta, bár én ebből leginkább csak az utolsó hármát érzékeltem, az azt megelőző időszakból csupán halvány emlékképeim maradtak. Arra azonban határozottan emlékszem, hogy minden évben állítottunk egy szép, sudár fenyőfát, csillogó díszekkel felékítve, volt mákos és diós bejgli, és mindig lapult valami meglepetés is számomra a fa alatt: leginkább képeskönyv, egy kisebb vagy nagyobb mackó, édesség, esetleg labda. Baba egyáltalában nem került a fa alá. Hogy miért nem kaptam babát, annak nem igazán tudtam az okát. Csak később derült ki, hogy édesanyám sem nagyon babázott gyermekkorában, ő a hasznosabb, komolyabb játékokat kedvelte.

Ugyanakkor - bármilyen kicsi is voltam -, látnom kellett, hogy a hozzánk látogató leánypajtásaim, szinte mindig magukkal hozták kedvenc játékukat, többnyire egy-egy puccos ruhába öltöztetett hajas babát, és ha én mentem vendégségbe, büszkén dicsekedtek a babáikkal, amelyek olykor nem csak a szemüket tudták nyitni és lehunyni, de néha sírtak, gügyögtek, és etetni, tisztába tenni is lehetett őket.

Édesapám ügyes kezű ember volt, ezért karácsonyi

ajándékaim gyakran kiegészültek házi készítésű, fából faragott játékokkal. Így lett pici sámlim, apró székem, gurítható talicskám, és ötéves koromban egy valódi, csecsemőre méretezett bölcsőt is kaptam. A bölcsőben a soros ajándék mackó pihent, amit jobb híján, a baba helyett szeretgettem. Dörminek neveztem el, és emlékezetem szerint, csak főiskolás koromban váltam meg tőle, amikor is szomorú szívvel elajándékoztam a szomszédék kislányának, remélve, hogy hozzám hasonlóan fogja szeretni, és vigyáz majd rá.

Gyermekkori emlékeimhez visszatérve, ötéves voltam, amikor első kamasz lázadásom lezajlott azon az ominózus karácsonyon.

- Én miért nem kapok soha igazi ajándékot? - szegeztem a kérdést szüleimnek.

Meghökkenve néztek rám.

- Hát nem örülsz az ajándék mackónak, a szép kis bölcsőnek, a gyönyörű képekkel telerajzolt mesekönyveknek? Hát mit szeretnél, mi neked az igazi ajándék? - kérdezte édesanyám.

- Az igazi ajándék számomra egy hajas baba lenne. Olyan szőszke hajú, mint a Nellyé, kék szemű, mint az Elisaé, lehetne etetni, és persze sírhatna és pisloghatna is a szemével, mint a Cathy babája - soroltam az elvárásaimat.

Anyám apámra nézett, a tekintetük találkozott, és

szinte egyszerre mosolyodtak el. Apám törte meg a csendet.

- Hát, meglátjuk kislányom, miként szerezhethénk neked örömet a jövő karácsonyra, egy igazi ajándékkal.

Elmúlt a tél, azután kitavaszkodott, majd nyár lett, végül az ősz is beköszöntött. Beírtak az iskolába, de azért csak gyerek voltam még, s ahogy újra közeledett a tél, és vele a karácsony, eszembe jutott, mit ígértek a szüleim. Reménykedtem, hogy nem feledkeztek meg az ígéretükről, és annyi szűk esztendő után, végre én is kapok karácsonyra egy igazi ajándékot.

Édesanyám nyár óta gyengélkedett. Kissé meg is hízott, de azért ugyanolyan szeretettel gondoskodott rólam, mint korábban, csak az arcán jelent meg valami újszerű, sejtelmes titokzatosság.

A téli iskolai szünet minden napján én csak a szentestét vártam. Ilyen izgatott várakozás közepette, nem nagyon értem rá a miérték okát kutatni. Nekem elég volt apám megnyugtató szava.

- Ne aggódj kicsim - mondta. A mamánál ez csak múló rosszullét, nem lesz semmi baj.

Teltek a napok. Anyát be kellett vinni a kórházba, de apa megígérte, Szentestére együtt lesz a család.

Alig győztem kívánni a nagy napot, amikor apa

azzal lepett meg, nálunk az idén lehet, hogy előbb lesz szenteste, mint más családoknál. Az okát nem árulta el, de mivel úgyis olyannyira izgultam a remélt ajándék miatt, nem is bántam. Sőt, egyenesen örültem neki! Azt hittem, mindez csakis az én kedvemért történik. Meg is érdelem, hiszen olyan sok éven át türelmesen vártam, hogy végre és is kapjak egy igazi karácsonyi ajándékot!

Még négy nap volt hátra a mindenki szentestéjéig, de nálunk már felállították a karácsonyfát. Tagadni se lehetett volna, hogy nem a Jézuska hozta, mivel láttam, amikor apa az autó tetején szállította haza a piacról, és a fa díszítésében én is segédkeztem, hiszen már iskolás voltam, és nem afféle kisgyerek.

Furcsa volt azonban számomra, hogy anya, aki eközben a kórházban pihent, már négy napja nem adott esti puszit. Szerencsére, helyette ott volt nagymama és apa. Ők, miközben anyát próbálták helyettesíteni, nem győzték ismételtetni, hogy ne nyugtalankodjak, anya utóbb majd kamatostul pótolja a jóéjt puszikat. Hogy ez mit jelent, azt pontosan nem tudtam, de reméltem, hogy csak több lehet, mint amit esténként szoktam kapni.

Négy napja, amióta csak felállítottuk a hallban a karácsonyfát, mindig korán keltem, és a reggeletem a fánál kezdtem. Alaposan körbejártam, nincs-e alatta, mellette, valamiféle változás, hiszen lehet,

hogy ezen a karácsonyon mégis csak megérkezik az én várva várt, igazi ajándékom.

Azon az emlékezetes, nagy napon, valahogy mégis elaludtam. Apa ébresztett fel.

- Héttalvó - mondta -, ki az ágyból! - Talán ma elmarad a szokásos reggeli vizit a karácsonyfa körül?!

Papucs nélkül, mezítláb rohantam le a hallba. Ami első pillantásra a szemembe ötlött, a már jól ismert, faragott bölcső volt. Ez nem lehet - gondoltam magamban -, ezt nem tehetik meg velem, hogy új mackót fektetnek a tavalyi bölcsőbe!

Ekkor a beállott csendben, valamiféle halk, egyenletes szuszogás hatolt a fülembe. Meglepett, hiszen macskánk nem volt, kutyát sem tartottunk, a hallban meg rajtunk kívül nem volt senki. Míg a furcsa nesz okát találgattam, váratlanul harsány oázis hangzott fel. Odaugrottam, és az igazi ajándék utáni hatalmas vágytól dobogó szívvel, felhajtottam a bölcsőt takaró vékony batisztkendőt... Egy baba feküdt a bölcsőben. Szőszke hajú, nagy, csodálkozó kék szemekkel, s ahogy meglátott, mintha elmosolyodott volna.

- Az enyém? - kérdeztem.

- Igen - mondta a szobába belépő édesanyám.

- A mienk is persze, de egyedül a te kistestvérkéd, akit dajkálhatsz, etethetsz, itathatsz, taníthatod majd járni és beszélni.

Boldog voltam. Olyan boldog, amilyen csak az lehet, akinek nagy sokára valóra válik a legszebb álma, és karácsonyra igazi ajándékot kap, egy élő hajas babát.

Bódai-Soós Judit

Szent Borbála tüze

Borbála pogány apjának az akarata ellenére lett keresztény, amiért aztán az apa saját lánya életére tört. De nem volt könnyű dolga, mert számos csoda hátráltatta abban, hogy ártson Borbálának. Éjszaka például fénnyel telt meg sötét börtöne, sebei minden reggelre begyógyultak és a fáklyák, amelyekkel kínozni akarták, kialudtak, mielőtt hozzáérhettek volna a testéhez. Ruhátlanul kipellengéreztek volna a város piacán, hogy megszegyenítsék, de a földből felszálló köd és az égből leszálló felhő ruhaként elfedte testét. Amikor végül apja lefejezte, egy villám őt magát is halálra sújtotta.

Emiatt a villámcsapás miatt olyan szakmákhoz kapcsolták Szent Borbála nevét, amelyek a robbanással, tűzzel állnak valamilyen kapcsolatban. A középkori városok puszkaporos tornyát is gyakran nevezték el róla, hogy a szent segítsen megóvni a veszélyes anyagot a felrobbanástól. Így lett végül Szent Borbála a bányászok, kohászok, tűzérek, építésszek, tűzszerészek, ágyú- és harangöntők védőszentje, a tizennégy segítőszent egyike.

Segít is a mai napig, amikor csak szükség van rá. A villám állandó fegyvere a gonoszok ellen, de óvó, védő keze is ott van, ahol kell.

Egyszer egy csapat bányász csapdába került egy bánya mélyén. Munka közben váratlan omlás torlaszolta el előttük a kijáratot. Semmit sem tehettek, csak imádkozni tudtak segítségért. Szent Borbála meghallotta imáikat, és megjelent előttük. Fényességgel töltötte meg a zárt üreget, és nyugalomra intette a bányászokat.

Ezután a beomlott fal mellett tüzet lobbantott fel, amit olyan magas lángokká gerjesztett, hogy azok elérték a plafont. A bányászok jajgattak félelmükben, nehogy a tűz még nagyobb bajt csináljon, megfulladhatnak, felrobbanhatnak, mondták, de Borbála megnyugtatta őket.

Ez a tűz ártalmatlan volt, ám ereje megmozgatta a köveket. A lángnyelvek külön váltak egymástól, és mintha egy óriás karjai lennének, egyesével elpakolták az útból a leomlott köveket.

Amikor szabaddá vált a kijárat az emberek előtt, a Szent a tűzzel együtt eltűnt, de a bányászok soha nem feledték. Hálájuk jeléül egy kis kápolnát építettek Szent Borbála tiszteletére közvetlenül a bánya mellett, ahol munka előtt és munka végeztével minden nap elmondtak egy imát.

Konrád Viktória

Hold kisasszony

Egy pici házban élt egy kisfiú, akit Petinek hívtak. A még óvódás csöppség szerette az anyukáját, aki mindent meg is tett érte. Vivien, a kisfiú édesanyja elkezdett aggódni, hogy szeme fénye reggelente kialvatlan.

- Drága Peti, mi a baj?
- Sokáig nem tudtam elaludni. Félttem a sötétben.
- Egyetlenem, ma este új mesét mondok neked, hogy álomba szenderülj.

Ahogy közeledett a lefekvés ideje, az anyuka betakarta kisfiát, és a szokásoktól eltérően elhúzta a függönyt, és így teljes pompájában láthatóvá vált a Hold.

- Látod, drágakisfiam? Telihold van. A sárgás, látszólag rideg, kráterekkel tarkított felszínű égitestnek van egy istennője, a Hold kisasszony, akit Artemisznek hívnak.

Peti szeme elkerekedett a csodálkozástól.

- Artemisz minden éjjel vigyázza a kisgyermekek álmát – folytatta Vivien. – Fényével bevilágítja a szobájukat, és jóéjt puszit küld a homlokukra, hogy ne féljenek esténként. Hold kisasszony a barátunk, Peti!

- Igen, anya! És hogy néz ki az istennő?

- A haja hosszú, egészen a földig ér, és olyan fehér, mint a hó. Selyemruhája sárga, mint a Hold, és a széllel fodrozódik. Artemisz a Hold tetején él.

Peti érdeklődve felült az ágyában. Az ablakon meleg és sok fény áramlott be. Ez megnyugtatta őt. Milyen szép a telihold! – gondolta magában. Artemiszt próbálta elképzelni, de leginkább az anyukája arcképével tudta maga előtt megjeleníteni.

- Az istennőnek olyan szép, meleg, barna szemei és szépen ívelt szemöldöke és telt ajka van, mint neked, anya?

Vivien elmosolyodott.

- Igen, kicsim. Hold kisasszony és én is vigyázzuk az álmodat.

Azzal csókot nyomott Peti homlokára, és kiment a szobából. A kisfiú boldogan álomba szenderült.

Peti attól fogva nem félt. Esténként az elhúzott függöny mellett a Hold fényének csodálása mindig megnyugtatta, mert nem kellett sötétben lennie és tudta, hogy Artemisz és anyukája is őrzi az álmát.

Konrád Viktória

Zsugori Zsuzska cipellője

Volt egyszer egy kislány, akit úgy hívtak, hogy Zsuzska. Zsebpénzét nem szeretne elkölteni semmire. Osztálytársai el is nevezték Zsugori Zsuzskának.

Zsuzska az iskolakezdésre szeretett volna egy szép, új cipellőt. Az anyukájától kapott pénzzel bement a boltba, nézelődött. Meg is akadt a szeme egy gyönyörű, fehér, virágokkal díszített lábbelin. Felpróbálta. Örömmel vette tudomásul, hogy még kopog is! Egy gond volt csupán: nyomta a nagylábujját.

- Ez az utolsó pár – szólította meg az eladó. – Ezért most féláron adom neked.

Zsuzska úgy megörült, hogy menten kifizette az összeget. A kislány büszkén kopogott végig a főutcán új cipellőjében. Azonban egyre jobban fáj a lába.

Otthon anyukája óvatosan lehúzta a vadonatúj cipőt. Szomorúan látta, hogy lánya mindkét lábacska kisebesedett.

- Zsuzska, egy számmal nagyobb kellene neked!

- Tudom, anyu, de olyan szép, és nagyon olcsó is volt.

- Gyere, Zsuzska, visszamegyünk a boltba, és kicseréljük!

Az eladó néni nagyon kedves volt. A fehér, kopogó topánka helyett Zsuzska választott egy barna, ám kényelmes és drágább lábbelit. Amennyivel többbe került a cipellő, azt Zsuzska a saját zsebpénzéből fizette ki.

A kislány megtanulta, hogy nemcsak az ár számít! Néha többet kell fizetnünk a kényelmesebb holmiért. Osztálytársai onnantól kezdve már nem csúfolták Zsugori Zsuzskának. Sőt, még irigyelték is, hogy ilyen pompás cipellőben járhat iskolába.

G. Joó Katalin

Katica karácsonya

Zenebóniában, a hangjegyek birodalmában karácsony előtt nagy volt a zenebona, hangzavar. Mindenki hangolt, dúdolt, dalolgatott, készülődött az év egyik legszebb ünnepére, a karácsonyra. Csak Hangjegyecske ült szomorúan.

- Te miért lógatod az orrod? - kérdezte Pentatónia.

- Szerinted van, aki még a mai világban hangjegyeket, kottát, zenét ad ajándékba? Mindenki rohan, vásárol...

- Hát persze, hogy van! - vágta rá Pentatónia. - Hisz a zene, a dallam is fontos! Nem lehet dal nélkül élni! Az olyan lenne, mintha színek nélkül élnénk! A dalokra szüksége van mindenkinek. Ez teszi szebbé, különlegesebbé az ünnepeket.

- Nézd a karácsonyfákat! Milyen gyönyörű színes díszeket aggatnak rájuk. Van, aki piros, van, aki aranyszínű gömböket tesz a fenyő ágára – kiáltotta Violinka.

- Mindig énekelnek az emberek - mondta Szinkópa kisasszony. - Ha szomorúak, ha vidámak... A zene megkönnyíti a lelket. Kiéneklük magukból a szomorúságot, a vidámságot - kontrázott rá Szekundka.

- Ne búslakodj, kis Hangjegyecske! Fülelj, nézz! S meglátod, hogy nagy szükség van ránk - bólogatott Tercecske.

- Ilyenkor decemberben, útrakelnek a dallamok. Boldogságot visznek mindenkinek - lépett be Zenefónia királynője, Oktávia. Az embereknek ilyenkor sokszor eszükbe jutnak rég elfelejtett dallamok, gyerekkori énekek... ebben mi, hangok segítünk. Ott motoszkálunk az emberek fejében, segítünk, hogy keressék az elfeledettnek hitt énekeket!

Amíg a hangjegyek birodalmában ez történt, a Földön Katica szomorkodott a szobájában. Itt a karácsony és ő még semmit sem vett a szüleinek, testvérének. De hát miből is vett volna! Az osztályban a többiek vidáman mesélték arról, ki mit vásárolt a zsebpénzéből szüleinek a karácsonyi vásárban. Neki zsebpénze sincs. Amint búslakodott, álomba merült. Álomtündér megsimogatta Katica arcát s így szólt:

- Ne sírj, Katica! Nem csak a pénzen vett ajándéknak lehet örülni! Készíts meglepetést! Az iskolában annyi szépet tanultál!

Újra megcirógatta Katica arcát, aki ekkor felriadt.

- Ez az! - kiáltott fel. - Hogy ez eddig miért nem jutott az eszembe?!

Fiókjából elővette ceruzáit, szalagjait, tobozkáit, gyöngyeit, s mindent, amit ide rejtett, hogy jó lesz majd valamire. Hát most jó lesz!

Dúdolgatva nekiállt a munkának.

„Szálljatok le, szálljatok le karácsonyi angyalok...”

Apukájának szép karácsonyi képet rajzolt, s ráírt

egy kis karácsonyi verset. Öccsének tobozból manócskát készített, aminek a fején egy piros kis manósapka díszelgett. Anyukájának tortapapírból angyalkát hajtogatott, s azt felragasztotta egy szép kék papírra, az angyalok köré apró hópihéket ragasztott. A hátuljára a legszebb írásával ráírta a „Szálljatok le, szálljatok le” dal szövegét, s kis hangjegyeket rajzolt köré.

Anagyszobából egyszer csak megszólalt a kisharang, jelezve, hogy be lehet menni, megjött a Jézuska. A család a fa körül állt. A fán szalmaangyalok, szaloncukor és habcsók is volt. Édesapa meggyújtotta az apró gyertyákat.

- Fogjuk meg egymás kezét! - szólt Anyuka.

Ekkor Katica elkezdte énekelni a Kiskarácsonyt. Szülei meghatódva néztek rá, s ők is bekapcsolódtak az éneklésbe. Idén szűkösre sikeredett a karácsony. Apu elvesztette a munkáját, és most csak anyuka dolgozott. A gyerekeknek kis apróságokra futotta. Katica átnyújtotta a saját készítésű ajándékait. A szülők boldogan néztek Katicára. A kislány magához szorította a rongybabát, amit anyukája varrt neki.

- A karácsony akkor szép, ha az ajándékokban benne van a szívünk is - szólt Apa. - Énekeljünk még!

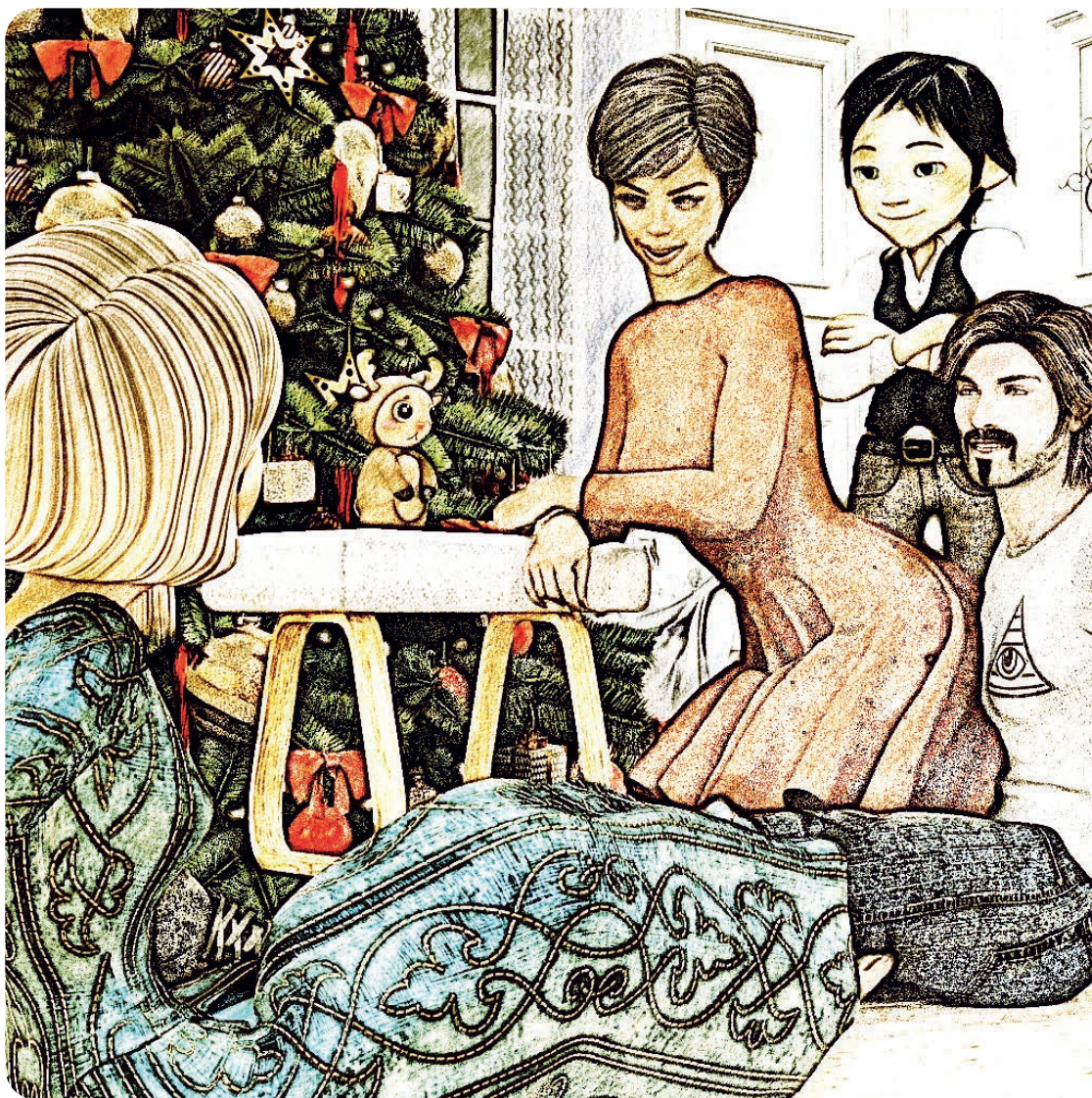
Elénekeltek néhány rég nem énekelt karácsonyi dalt, s mosolyogva nézték egymást.

Aztán család leült a karácsonyi vacsorához.

- Na látod, Hangjegyecske! - szólt Oktávia. - Még mindig szükség van ránk. Mindig vannak, lesznek

olyanok, akik szívében szeretet van, s ezt dalokkal fejezik ki, ezt ajándékozzák egymásnak. Nincs szebb az együtt éneklésnél! A közös ének átmelegíti a szíveket, közelebb hozza egymáshoz az embereket. A zene simogat, átölel... Nem mindig a pénzen vett ajándék boldogít, ezt jól jegyezd meg!

Hangjegyecske vidáman hallgatta Katicáék közös énekét. Megértette, hogy a dalra, zenére mindig szükség van s lesz, csak úgy, mint a színekre. Mert színek, dalok nélkül szürke és unalmas lenne az élet.

Skolik Ágnes

Repülő kislibák

Liba mama a baromfiudvar mellett, egy kis házikóban lakott. Itt volt a fészke, a fészekben pedig négy pici tollgombolyag pihegett. A kislibák ma reggel bújtak ki a tojásból, fáradtak, gyengék voltak még.

Liba mama óvatosan helyezkedett a fészekben, nehogy rátaresszon valamelyik kislibára.

Később, amikor már melegen sütött a nap, így szólt kicsinyeihez:

- Gyertek libuskáim, megmutatom nektek a világot!
- Azzal kilépett az ólból, és megvárta, amíg a kislibák is kibukdácsolnak a fészekből, majd libasorban lépegetve, elindultak a baromfiudvar felé.

A baromfiudvar lakói kíváncsian méregették a kis tollas jószágokat, akik szaporán igyekeztek a mamájuk után. Kicsit féltek a hatalmasra nőtt libáktól, és a kakasoktól, tyúkoktól is. Egy rövid séta után visszamentek a kis házikóba, ettek-ittak, majd visszabújtak a fészekbe. Liba mama is felült a fészekbe, és így gágogott:

- Aludjatok gyorsan, mert holnap fárasztó napunk lesz. Elmegyünk a tóhoz! –

Másnap reggel a kislibák izgatottan várták, hogy induljanak a kirándulásra. Reggeli után el is indultak,

és nem is kellett sokat gyalogolni, mert a tavacska a baromfiudvar mögött volt.

A tó partjára érve Liba mama így szólt a kislibákhoz:

– A libák nem csak sétálgatni tudnak, hanem úszni is. Megmutatom, hogyan kell, csináljátok utánam! Ezzel besétált a vízbe, lépett egyet-kettőt, majd ahol már mélyebb volt a víz, kalimpálni kezdett a lábaival, és lassan beljebb úszott a tóba. Aztán megállt, visszafordult, és hívogatni kezdte a kicsinyeit:

– Gyertek, gyertek libuskák,

kövessétek a mamát! –

Három kisliba egymás után besétált a tóba, és úszni kezdtek a mamájuk felé. A negyedik libuskának viszont nem akaródzott utánuk menni. Belelépett a vízbe, de rögtön vissza is húzta a lábát.

– Ez a valami hideg. Nem szeretem – gondolta magában.

– Márton ne félj, gyere te is, lépj bele a vízbe, ahogy a testvéreid! – szólt Liba mama.

Márton újra belenyújtotta lábacskaát a vízbe.

– Még mindig hideg. Nem szeretem – gondolta szomorúan, és nézte, ahogy a testvére vidáman lubickoltak a vízben. Harmadjára is próbálkozott. Előbb a jobb, aztán a bal lábával lépett a vízbe.

– Gyere Márton, ne félj! – hívogatták ekkor már a testvérei is. Egyet lépett befelé, aztán még egyet, és még egyet.

– Jaj! Itt már mély a víz, és nem ér le a lába!

– Ki akarok menni! Vissza akarok menni a partra!

– kiabálta, és közben kapálózott a lábával. Minél inkább kapálózott, annál inkább nem ért le a lába, és egyszer csak azt vette észre, hogy úszik! Úgy, mint a testvérei, és úgy mint a mamája! Ettől nagyon boldog lett, még jobban kapálózott, és hamarosan oda is úszott a testvéreihez, és a mamájához. Liba mama nagyon megdicsérte Mártont, és persze a testvéreit is, mert nagyon ügyesek voltak.

– Lassan ideje befejezni az úszkálást, és hazatryogni – mondta, és úszni kezdett a part felé. A kislibák, ahogy a földön, a vízben is libasorban követték.

A libacsalád ezentúl minden nap lement a tópartra, és úszkáltak, legeltek, játszadoztak a réten. Egy napon, amikor a tópartra értek, különös

madarakat láttak meg a vízben. Olyanok voltak, mint ők, de nem hófehérek, hanem szép szürke tolluk volt, és sokkal nagyobbak voltak, mint a Liba mama.

– Mami, ők milyen madarak? – kérdezte Márton kíváncsian.

– Ők vadludak – válaszolta a mamájuk – nem a baromfiudvarban laknak, mint mi, hanem a tó melletti nádasban, de ha nagyon hideg a tél, akkor elrepülnek Afrikába. Márton nem tudta, mit jelent, hogy tél, hideg, repülés és Afrika, de nem kérdezősködött tovább. Legelészett és kergette a rovarokat a réten. Egyszer csak nagy zajt hallott, és a tó felé nézett. A vadludak hangos gágogással felemelkedtek a tó vizéről, és elrepültek. Márton csodálattal nézte őket, ahogy egyre magasabbra és magasabbra szállnak, és eltűnnek az erdő felett.

– Ó, de jó dolog lehet a repülés! Mami, ugye majd mi is megtanulunk repülni? –

– Nem kicsim, a házi ludak sajnos nem tudnak repülni. Mi csak sétálgatni, szaladni, és úszni tudunk –

– Milyen kár, hogy nem vagyunk vadludak – gondolkodott el Márton.

Másnap, amikor kimentek a tóhoz, újra ott voltak a vadludak. Márton elbűvölve nézte őket, és várta, hogy vajon felszállnak-e? Nem is kellett sokat várnia, a hatalmas madarak hamarosan hangos gágogással szálltak fel a tó vizéről.

– Milyen szépen repülnek – mondta magában –

megpróbálom, hátha mégis sikerül nekem is.

Azzal felmászott egy vakondtúrás tetejére, kiterjesztette apró szárnyait és elrugaszkodott. Sajnos azzal a lendülettel le is pottyant a fűbe. Még egyszer felmászott, még nagyobb lendületet vett, kitárta a szárnyait, de újra a vakondtúrás mellé esett.

– Az úszás is csak harmadikra sikerült, próbálkozzunk még egyszer – motyogta maga elé a kisliba. Újra megmászta a vakondtúrást, széttárta a szárnyait, és elrugaszkodott. Sajnos megint a földre pottyant, közel a vakondtúráshoz.

– Hát ez nem sikerül. Igaza volt a maminak, mi nem tudunk repülni – gondolta szomorúan.

A tó melletti nádas szélén négy vadliba figyelte, ahogy a Márton a repüléssel próbálkozik.

Összedugták a fejüket, halkan beszéltek valamiről, majd odasétáltak Mártonhoz.

– Hallod-e te kisliba, láttuk, hogy próbálkoztál a repüléssel, de nem sikerült. Ha szeretnél repülni, felülhetsz valamelyikünk hátára, és elviszünk repülni. Mit szólsz hozzá, lenne kedved? – kérdezte az egyik vadliba.

– Márton előbb kicsit megijedt a libáktól, aztán csodálkozott, utána pedig felcsillanó szemekkel válaszolt:

– Igen, lenne kedvem, nagyon örülnék neki! – mondta illedelmesen, majd elgondolkodott – Jöhetnének esetleg a testvérkéim is repülni? – kérdezte bátortalanul.

– Hát persze hogy jöhetnek – gágogtak a vadludak
– gyertek, gyorsan másszatok fel a hátunkra. A kislibák, akik eddig a fűben ülve figyelték az eseményeket, odaszaladtak a vadludakhoz, és felmáshztak a hatalmas madarak hátára. A négy vadliba ekkor egymás mellé állt, majd a legidősebb liba vezényszavára a levegőbe emelkedtek.

Lassan repültek, és nem is szálltak magasra, nehogy megijedjenek a kislibák. Ó nekik eszük ágában sem volt megijedni, vidáman tekingettek jobbra-balra, majd hangos gágogásba kezdtek:

– Mami, mami nézd, repülünk! Mami, repülni csuda jó! Mami, jövünk vissza hamarosan! – így kiabáltak le a mamájuknak, aki büszkén nézte, milyen ügyesek és bátrak a kislibái.

Meseillusztrálás

+36(70)563-1435

www.meseillusztralas.hu
info@meseillusztralas.hu

Aranyos és találó figurák,
remek hátterekkel tervezve

Digitális technológia,
egyszerűbb nyomdai feldolgozás

Személyre szabott árak,
akár részletfizetéssel is.

Finomság receptek lovaknak

(Azok a csodálatos lovak...)

Farkas Tekla írása

Kedves Olvasó!

Az év egyik legszebb ünnepéhez, a karácsonyhoz közeledve, arra gondoltam, megosztok Veled néhány süteményreceptet, amit kifejezetten lovadnak készíthetsz el. Amennyiben meglepnéd őt akár a szeretet ünnepén, akár egy másik különleges alkalomkor, vagy csak hétköznap. Ám mielőtt nekilátnál elkészíteni a finom lósütiket fontos megjegyezni, hogy ezekből a nyalánkságokból csak mértékkel adj neki. Sose vidd túlzásba az etetést.

Köztudott ugyan, hogy a lovak imádják a répát és az almát, valamint az is, hogy ezek akár édességbe cseve is finomak, ám az már kevésbé ismert, hogy patásoknak való sütit vagy más finomságot is készíthetsz belőlük, nézzük hát a felhozatait.

Almás – sárgarépas lósüti

Reszelj le egy csészényi sárgarépát, valamint egy csészényi almát, vegyél magadhoz szintén egy csészényi zabpelyhet, illetve egy negyedcsészényi mézet, cukrot vagy melaszt. Ezenkívül szükséged lesz még egy csésze lisztre, egy evőkanál sóra és két evőkanál kukoricaolajra. Ezek után annyi a dolgod, hogy a hozzávalókat beleteszed

egy nagy tálba, összedolgozod őket, de előtte még gyújtásokat be a sütőt egy felnőttel közösen és állítsátok 200 Celsius fokra.

Ha ezzel megvagytok nincs más hátra, minthogy a tésztát nyújtsd ki sodrófával, majd sütemény kiszúróval alkoss belőle formákat. Tegyétek be a sütőbe, húsz perc múlva pedig vegyétek ki. Akár még Te is megkóstolhatod, de azért hagyd belőle a lovadnak.

Mézes-gabonapelyhes gyümölcsbomba

Szükséged lesz két darab almára és két darab répára, esetleg egy körtére, pár szem szőlőre vagy más gyümölcsre, amit szeret a lovad. Emellett kell még fél kilónyi sima gabonapehely (nem csokis és nem cukrozott), valamint egy bögrényi méz.

A hozzávalókat keverd össze, ezután adj hozzá meleg vizet, hogy egy kicsit folyósabb legyen (de ha eléggé homogénnek érzed, akár ki is hagyhatod). Rögtön meg is vendégelheted vele a lovadat, hogy szép ünnepetek, közös alkalmatok legyen. Akár te is szedhetsz magadnak belőle, még mielőtt beleenne a lovad.

Ám, ha egyszerűen csak egy almával kedveskedsz szeretett patásodnak, annak is nagyon fog majd örülni. Fő, hogy simogasd meg.

Bódai-Soós Judit

Hóváró

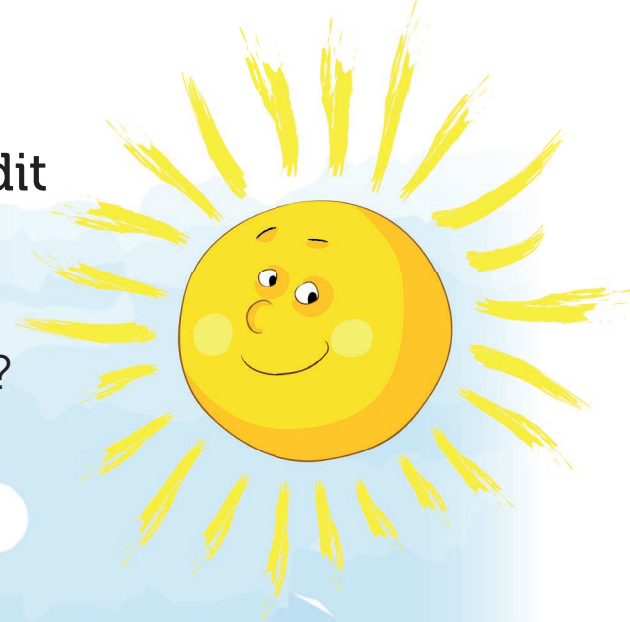
Van-e felhő fent az égen?
Hoz-e havat ez a tél?
A kapuban állok
csendben,
megvárom, míg ideér.

Kesztyűt, sálát, csizmát húztam,
fejemen a kalapom.

Kicsi szánkóm alig várja,
hogy szaladjon a havon.

Bámulom a derűs eget,
hátha jön már az a hó.
Barátokkal hógolyózni
lenne bizony csuda jó.

Építenénk hóembert is,
répaorrút, jó nagyot.
Hol vagy, hol vagy, hócsináló?
Varázsolj ma szép napot!

Bódai-Soós Judit

December barátja

Van barátod, vén December?
Van bizony.

Nagy szakállú öregember?
Úgy tudom.

Van ajándék a zsákjában?
Van bizony.

Csengettyűjét gyakran rázza?
Úgy tudom.

És ha néha megharagszik,
mit csinál?

Virgácsot rak a csizmádba,
s tovaszáll.

Téli mosoly

Téli szél, téli szél
fagyot hoz a hátán.
Vele jön a Mikulás
sebes röptű szánján.

Mikulás, Mikulás,
mosolyt hoz a zsákban.
Akinek jut belőle,
integet vidáman.

Hull a hó, hull a hó,
tisztá, fényes álom.
Ha elmegy a Mikulás,
megjön a karácsony.

KARÁCSONYI HANGULAT

Békés tájon, hegyek öln,
kis falunak közepén,
áll egy fácska, ő maga
egy valóságos tünemény.

Örömhozó karácsonyfa,
ékes, díszes minden ága,
hírnöke egy szebb világnak
szeretet sugárzik róla.

Vers és rajz: Kovács Barbara

Nyafi és a karácsonyfa

Gyönyörű a karácsonyfa, sok dísz csillog rajta,
kiscsengőkkel, gömbökkel van telis-tele rakva.

Angyalhaj és szaloncukor, sok kis színes égő,
karácsonyfánk minden ága ragyogóan fénylő.

Cicánk, Nyafi, eleinte csodálkozva nézte,
aztán ugrott egyet, be a sűrűjébe.

Az ágak között kapaszkodva felért a csúcsra,
onnan a csillagot ügyesen letúrta.

Lefelé jöttében levert pár csengőt,
kicsit megpofozott néhány fényes égőt,
az angyalhaj girlandba belegabalyodott,
egy csomó tűlevél a szőrébe fúródott,
az égősor drótja meg úgy rácsavarodott,
hogy végül lepottyant, mert mozdulni sem tudott.

Panaszosan nyávogott,
keserves arcot vágott,
úgy tűnt, nagyon utálta
az egész nagyvilágot.
Nagy nehezen leszedtünk
minden drótot róla,
angyalhaját, tűlevelet,
tisztá lett a cica.

Mindent visszatettünk a karácsonyfára,
újra csillog-villog valamennyi ága.

Nyafi cica most már tudja,
nem játék a karácsonyfa.

Nézegeti, csodálja,
de nem mászik fel a fára.

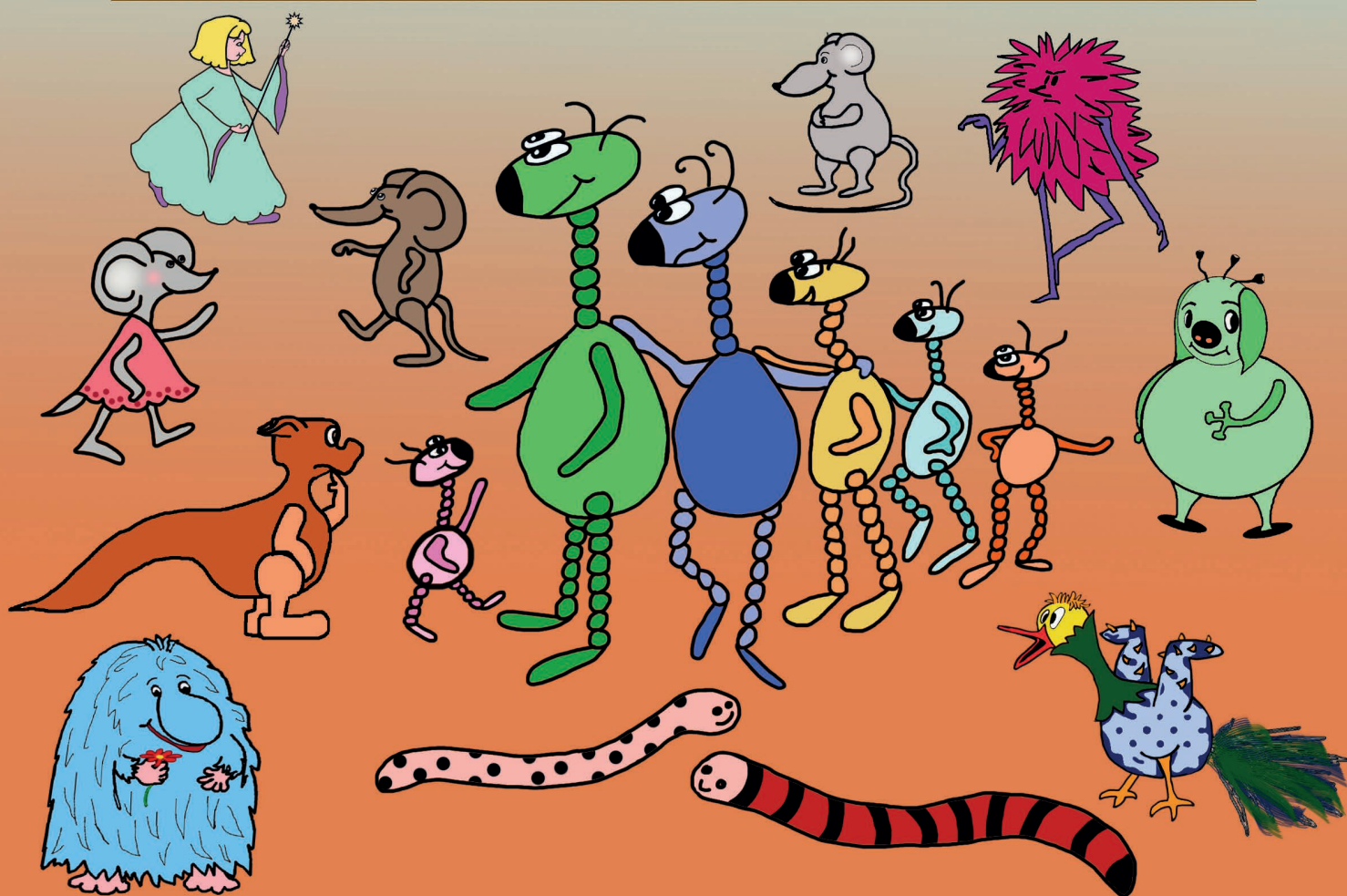
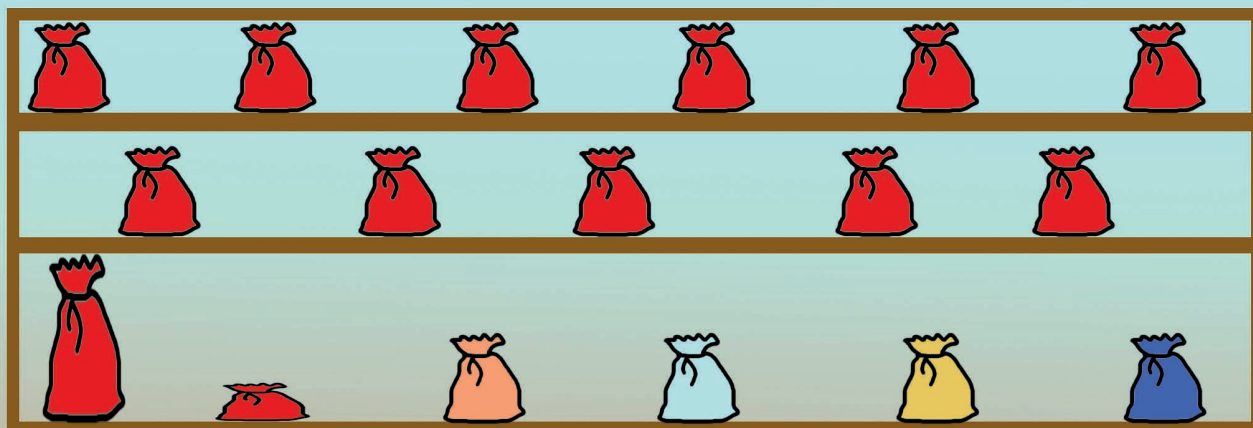
REJT VĚNY

Eljött a december, Télapó meglátogatta a barátokat. Az ajándécsomagokat a polcokra helyezte, de nevet nem írt rájuk. Hagyott azonban egy levelet, amely így szólt:

„Egérke ajándéka a felső pocon az első a sorban. Mellette van Rémmadár csomagja. A harmadik csomag Farkincáé. A negyedik és a hatodik csomag között van Fülesé. Szörnyike ajándéka Füles csomagjának bal oldai szomszédja. Szörnmók csomagja a felső polc jobb szélén van.

Úrmanócska csomagja a középső polcon a második, mellette bal oldalon Csíkos Kukac ajándéka van.

A középső polcon a harmadik csomag Borzonkáié, utolsó előtti ajándék Pöttyös Kukacé, az utolsó pedig Huncutkáé. A Zizikék ajándékai a legalsó polcon vannak, a legalacsonyabb csomag a legalacsonyabb Zizikéé, a legmagasabb csomag a legmagasabb Zizikéé, a többi csomag pedig olyan színű, mint az a Zizike, aki kapta.” Vezesd el a barátokat egy vonallal a csomagjaikhoz!

Szöveg és rajz: Kovács Barbara

Zagyi G. Ilona

A vidám krampusz

Varázshegyi barlang-lakban
élt egy kicsi krampuszgyerek.

Nem is látott még a világ
ily mosolygós szörnyeteget.

Volt szarva, sőt patája is,
ám de folyton nevetett.

Csóválták is a fejüket
a szörny tanítómesterek.

Mire való a kacagás.
Ijesztőnek kéne lenni!
Aki mindig így vigyorog,
attól nem fél soha senki.

Gyűlt is a sok elégtelen
az ördögi bizonyítványban,
nem volt erre soha példa
ott a krampusziskolában.

Szidták szegényt. Éjnye-bejnye!
Krampuszgyerek csak nevette.

A vizsgán a próbabábot
mosolyogva rémisztgette.

Kegyelemből engedték át,
gyerekijesztgetős teszten.

Kigyógyul a nevetésből,
ha rém lesz mikulásesten!

Gyakorolta a tükörben,
hogy morcos legyen és mérges,
féljen tőle, aki látja.
Nevet. Ez sose lesz rémes!

Lesz, ami lesz, mennie kell,
majd a láncát megcsörgeti.
Nem is érti, mire jó ez,
ijesztgetni mért kell neki.

Szarvasszánon Mikulás ült,
ajándékkal teli a zsák.
Már félúton vették észre
a virgácsokat otthagyták.

Törtek egy pár száraz ágat,
még időben, el sem késtek.
Varázslatos téli este!
Olyan szűkek a kémények...

Kicsi lurkó ébredezik.
Nyújtózkodik egy jó nagyot.
Álmodtam a télapóról!
Most már tudom, hogy jó vagyok!

Volt vele egy kedves krampusz,
párnámon egy ágat hagyott.
Vidám lesz ma minden gyerek,
ha a krampusz így mosolyog!

Radics Renáta

Diótörés

Lendül a kalapács, koppan a héjon,
reccsen és roppan, rejt ajándékot.

Dióbél lakik az aprócska házban,
sokat kell törni, hogy teljen a tálam.

Színük oly pompás, aranyló barnák,
tekergő mintás, finom falakták.

Pucolás közben kóstonló is jár,
s végül a lapáton ezer héj hintáz'.

Könyvem már nyitva, benne a recept,
megsárgult lapon az ünnepi kedvenc.
Érzem már ízét márványos bejglinek,
rég karácsonyok szép emlékeivel

Andók Veronika

Rőt-arany leveleik lerázzák a fák

Rőt-arany szép leveleik
Lerázzák az álmos fák,
Hogy velük a fázó földet
Színes-puhán takarják.

Aranyszínű avar alján
Elaluszik az élet.
Kopár ágak árnya alatt
Lépte zörren a télnek.

A fenyőcsúcsos dombokra
Hószagú szelet üzen,
Míg nézegeti magát a
Kemény tócsák tükrében.

Csendes léptű november van,
Karácsonyt vár a szívünk,
Halk száncsengő hangján csendül
Lelkünkben az énekünk.

S mint a hulló, halk levelek
Nesztelen lebegése,
Úgy terül ránk lágy csendesesen
A szeretet s a béke.

Andók Veronika

Karácsony közeleg

Zúg a szél a dombok között,
Susognak a fenyőfák,
És karácsony áldott jöttét
Szürke felhők takarják.

Tocsogó sár, beborult ég,
A mindennapok terhe
Nem fedí el közeledtét
A szíveinkben mégse.

Mert onnan jó igaz ünnep,
És árad szét a földre,
Ha bennünk is megszületik
A szeretet s a béke.

Ha igaz hittel térdelünk
Egy apró jászol elé,
S lelkünk minden kincsét nyújtjuk
A közénk jött Jézus elé.

Elfogadja, ránk mosolyog.
Terheinket leveszi.
A szeretet békéjével
Szíveinket befedi.

S nem baj, hogyha sárosan is,
De boldog ünnep közeleg,
Mert közénk jött s velünk jár
A földre küldött szeretet.

Andók Veronika

Mikulás anyó

Egy szép asszony minden évben,
December első hetében
Magányosan üldögél,
Míg kint havat hord a szél.

A rénszarvasszán útra kelt,
Jó férje fürgén felnyergelt,
Több zsák kedves ajándék,
S néhány krampusz felfért még.

Mikulás anyó kötöget,
Tudja jól, hogy a levelet,
Mit megír minden évben,
Itt hagyták a kis szekrényen.

Egész évben mindig segít,
Süt, főz, tálal, feltakarít,
Sálat köt, játékot varr,
Ahol ő van, nincs már baj.

Sertepertél, szorgoskodik,
Nem is kér, csak egyvalamit,
De a levél évről évre
Visszaszáll a kis szekrényre.

Pedig neki egy a vágya,
Felülni a mesés szánra,
Piros ruháját felöltve
Mosolyt vinne le a Földre.

Minden gyerek énekelne,
Szemükből az öröm fénye
Felszállna a magas égre,
Onnan felnőttek szívébe.

Ott a béke megpihenne,
Minden mosoly megszépülne,
Megláthatná ő is végre,
Milyen a szeretet fénye.

Minden évben hiába vár,
Nélküle indul el a szán,
Drága anyó nem is tudja,
Krampusz levelét eldugja.

Most is csak ül szomorúan,
De odakinn pata koppan,
Csizma csusszan, csengő csendül,
Cipőjébe csomag kerül.

Odaszalad, kibogozza,
Egy gyönyörű piros ruha,
Meleg sapka, fehér sál
És a szán az ablaknál.

Mosolyog rá férjeura,
Minden krampusz már őt hívja,
Teljesül a kívánsága,
Felpattanhat már a szánra.

A világon körbepapul,
Mikulás bá' vele örül,
Azt üzeni, el ne feledd
Meglepni, kit nagyon szeretsz!

*Minden kedves olvasónknak, kellemes
ünnepet kívánunk és sikerekben gazdag
boldog új esztendőt!*

Dió Magazin csapata

Szerzőink:

Andok Veronika

Bodai-Soós-Judit: www.juditti.hu

Farkas Cs. Tekla: Már gyerekként is közel állt hozzám az irodalom, főleg a mesék és a versek. Tizennégy éves korom óta gyűjtögetem saját írásaimat. Szeretem a természetet és a gyerekeket, bennük még látom azokat a bizonyos csodákat, amiket oly sokan keresünk ebben a világban.

Galambos Berni

G. Joó Katalin: www.facebook.com/gjookatalin

Kocsi Erika: www.hungaroptimum.com

Konrád Viktória

Kovács Barbara

Mester Györgyi

Orgoványi Anikó

Radics Renáta: www.facebook.com/groups/667820100017159

Sás Károly: www.csillaghur.hu

Skolik Ágnes

Somogyvári Zsoka: www.facebook.com/somogyvarizsoka

Titi Hajnalka: www.titihajnalka.eu

Ujréti Ágnes: www.meseillusztralas.hu

Zagyi G. Ilona

Szerzőknek:

Amennyiben Ön író, akkor jó oldalon jár!

- Szeretné, ha a XXI. századnak megfelelő innovatív megoldással juthatna el a Műve az Olvasókhoz?
- Szeretné-e, ha akár hangoskönyv formában is megjelenne az Írása?
- Szeretné e-book formátumokban megjelentetni a Művét?
- Szeretne a jelen Terjesztői piacon kiemelkedő Szerzői jogdíjat kapni a könyveiért?
- Nem tudott eddig megjelenni az írásaival?
- Nem tudja, hogy is vágjon bele?

Amennyiben a kérdések Önben is felmerültek, akkor csatlakozzon Ön is a Helma Szerzői közé, és jelentkezzen!

Nálunk az Író és az Olvasó is kiemelten fontos. Nem csak egy hagyományos könyv terjesztői lehetőséget kínálunk, hanem innovatív megoldásokat.

Több kapcsolatot az Író és Olvasó között! Számos megjelenést a közösségi médiákon. Felhasználva a korábbi kapcsolatainkat, segítjük a Műveinek eljutását az Olvasók felé!

Ne habozzon, keressen a lenti elérhetőség egyikén minket:

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail: info@alkosoft.hu

Web: www.helma.hu

Somogyvári Zsóka

FOTÓKUCKÓ

